

РЕШЕНИЕ

№ 1120

гр. София, 23.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9075** по описа за **2020** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от процесуален представител на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Надзор на инвестиционната дейност“, против решение от 30.07.2020 г., по Н.А.Х.Д. № 19869/2019 г. на Софийския районен съд, НО, 22^{-ри} състав, което е отменено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № Р-10-929/15.11.2019 г., издадено от касатора. Касаторът, посредством юрисконсулта поддържа жалбата, като желае отмяна на решението и потвърждаване на НП. Обосновава искането си с факта, че районният съд е отменил НП № Р-10-929/15.11.2019 г., но се е произнесъл по жалба от санкционираното лице К. И. Б., срещу НП № № Р-10-926/15.11.2019 г. Желаете юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското.

Ответникът, чрез упълномощен адвокат: оспорва касационната жалба, като представя и писмена защита; претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

Според разпоредбата на чл. 218 от АПК касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Установява се по несъмнен начин, че съставът на СРС, по Н.А.Х.Д. № 19869/2019 г. е сезиран с въззивна жалба от К. И. Б., насочена против издаденото от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Надзор на инвестиционната дейност“ НП № № Р-10-926/15.11.2019 г. С постановлението, на К. И. Б., в качеството му на член на Съвета на директорите на [фирма] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 000 лева, на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа, за извършено нарушение по чл. 100м, ал. 1, изречение второ, предл. първо, хипотеза първа от същия закон, за това че в посоченото качество е гласувал за одобрението на годишния финансов отчет на дружеството, за 2018 г., който е разкрит на обществеността и представен в КФН на 11.04.2019 г., като отчетът съдържа неверни данни. В съдебно заседание пред въззивния съд адвокатът – пълномощник на санкционираното лице, за да докаже твърдението си, че за едно и също деяние на Б. са наложени две отделни наказания, е представил и НП № Р-10-929/15.11.2019 г. Видно е последното, че при абсолютно идентични фактически обстоятелства К. И. Б., отново в качеството му на член на Съвета на директорите на [фирма] е наказан с глоба от 7 000 лева, за нарушение на чл. 100м, ал. 1, изречение второ, предл. първо, но хипотеза трета от същия закон, за това че в посоченото качество е гласувал за одобрението на годишния финансов отчет на дружеството, за 2018 г., който е разкрит на обществеността и представен в КФН на 11.04.2019 г., като отчетът съдържа непълни данни.

Касационният съд приема, че посочвайки в оспорваното решение от 30.07.2020 г., по Н.А.Х.Д. № 19869/2019 г. НП с номер Р-10-929/15.11.2019 г., вместо коректния номер Р-10-926/15.11.2019 г. съставът на въззивния съд е допуснал техническа грешка, която не се отразява на валидността на решението. Каза се, че освен по последните цифри от номера, наказателните постановления се различават само относно определянето на хипотеза от състава на нарушението по чл. 100м, ал. 1, изречение второ, предл. първо – в единия случай обвинението е за гласуване на ГФО, определен от наказващия орган като съдържащ „неверни данни“ (хипотеза първа), а в другия случай обвинението е за гласуване на отчета, съдържащ „непълни данни“ – хипотеза трета. В изречение второ от процесното съдебно решение Съдът се е ангажирал с разглеждането на НП за нарушение по чл. 100м, ал. 1, изречение второ, предл. първо, хипотеза първа, каквото е НП Р-10-926/15.11.2019 г., но погрешно е отменил НП № Р-10-929/15.11.2019 г.

Разпоредбата на чл. 100м, ал. 1, изр. второ ЗППЦК постановява, че отчетите, уведомленията и другата информация, които се разкриват публично по този закон, не могат да съдържат „неверни, подвеждащи или непълни данни“. Изброяването е алтернативно, поради което не следва за едно и също изпълнително деяние – гласуване за одобряване на годишен финансов отчет да бъдат налагани две отделни наказания, като в единия случай отчетът е квалифициран като съдържащ неверни данни, а в другия отчетът е квалифициран като съдържащ непълни данни. С

касационната жалба сам касаторът е представил два броя НП, от които се установява, че са били наложени глоби за същото деяние на другите двама членове на Съвета на директорите на [фирма]. Разпоредбата на чл. 245 ТЗ възлага отговорността за съставяне на годишен финансов отчет и годишния доклад за дейността, за изтеклата календарна година, именно на Съвета на директорите, който ги представя на избраните от общото събрание регистрирани одитори. С оглед на това, отговорността за евентуални непълноти, по смисъла на чл. 100м, ал. 1 ЗППЦК в ГФО и в годишния доклад е на управителния орган на акционерното дружество (ал. 2), който обаче не може да носи административнонаказателна отговорност, като колективен орган. Солидарна отговорност на членовете на управителния орган, т.е.- на който и да е от неговите членове може да бъде ангажирана (ал. 3), в случай на причинени вреди от неверни, заблуждаващи или непълни данни в отчетите, но в процесния случай няма такова административнонаказателно обвинение. Необсъдена в тази връзка е и хипотезата на „допустителство“, с оглед разпоредбата на чл. 221, ал. 1 ЗППЦК, която е приложена като санкционна такава.

Въззивното решение следва да бъде оставено в сила, като правилно.

Основателна е претенцията за ответника по касация, за прсъждане на адвокатско възнаграждение, но само пред настоящата касационна инстанция, понеже в оспорваното решение въззивният съд е постановил осъдителен диспозитив, присъждайки на жалбоподателя К. Б. разноските за адвокатско възнаграждение пред СРС. При наличие на изрично възражение от страна на касатора, за прекомерност на претендираното за касационната инстанция адвокатско възнаграждение от 1 200 лева, и като не намира, че делото се характеризира с фактическа и/или правна сложност, касационният съд, на основание чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет определя адвокатското възнаграждение на 680 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.07.2020 г., по Н.А.Х.Д. № 19869/2019 г. на Софийския районен съд, НО, 22^{-ри} състав.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да възстанови на К. И. Б. – ЕГН: [ЕГН] заплазеното възнаграждение за адвокат, в размер на 680 лв. (шестстотин и осемдесет лева).

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: